1.
Ridica din nou capacul cutiei de lemn, fara însemne, si lua în mâna una din sferele asezate frumos înauntru. În transparenta ei deslusi, cu fum albastru, ideograma coerentei, rotindu-se si izbindu-se la nesfârsit de peretii de sticla ai bilei, destramându-se pentru câteva clipe, ca apoi sa-si refaca aspectul. Începu sa o framânte preocupat între degete, privind absent spre sferele celelalte. În interiorul lor continua zbaterea ideogramelor de ceata colorata si, acolo unde granitele curbe ale sticlei se atingeau, fumul penetra înauntrul piesei vecine, apoi în urmatoarea, rezultând o goana fosforescenta, un joc al nuantelor.

Deci, un caligraf. Pâna acum, pare a fi un caligraf, îsi spuse Solan.

Alaturi, Sebastiana, umbra sa, îi astepta întrebarile. Femeia, stând pe vine, îl privea cu o sclipire ciudata în ochi. Ea era cea care îi predase cutia provocarii, primita în dimineata aceea, printr-un curier. Aseza la loc sfera si puse caseta pe masuta.

-Cine este Wing?

-Am trimis pe cineva sa caute, raspunse Sebastiana.

Provocarea parea o nebunie, ceva lipsit de sens. Solan, campion mondial, magister memoria, se încrunta. Îsi flexa degetele si studie înca o data caseta de lemn.

-Cât se stie despre el? Ce informatii ai cules pâna acum?

-E un anonim, încerca femeia sa evite un raspuns direct. Îsi îndeparta de pe fusta un fir de praf pentru a câstiga timp. Traieste, se pare, undeva în Mongolia. Sau undeva în India. Dar cred ca nu s-a remarcat nici pe plan local. Nu s-a auzit nimic de el acolo.

Si totusi pare un caligraf destul de bun. Cel putin din provocare. Barbatul, cu o mica ezitare, deschise iar capacul, urmarind fuga ideogramelor. Din Mongolia, în mijlocul razboaielor civile? Cum ar fi putut sa se antreneze? Si chiar în India... Chinez? Solan se foi nelinistit în fotoliu.

-Nu stii macar ce rang are?

Sebastiana ridica imperceptibil din umeri.

-Pare ca e specialist în Yuan.

Mda. Asta reiesea clar din sferele trimise. Dar nu puteai trage concluzia doar dintr-atât.

-Sa faci rost de partidele lui. Trebuie sa...

-Asta e putin... Aa... problematic.

Barbatul se încrunta.

-Am încercat mai înainte sa aflu câte ceva. În arhive. Nu e nimic pe numele lui Wing. Nimic. Dar am trimis un om sa caute mai bine, poate ca o sa gasim ceva.

Solan ofta si se lasa pe spate. Admira un timp însemnele de magister memoria atârnate de pereti, cele patru discuri de fildes pe care, pictate în tus negru, peisajele înfatisau un munte ascuns în aburii formati de o cascada. Wu Tao, al saselea magistru al jocului. Inegalabil în oiotoshi, gasind mereu un tesuji, o mutare superba.

Ce fel de oameni am eu în jur? îsi reveni Solan. Traieste - se pare, cred ca, poate o sa gasim...Cine este pâna la urma Wing?

Pâna acum mai primise si alte provocari, în care îsi confirmase de fiecare data statutul de campion. Cândva, îsi aduse el aminte, la o partida în stilul Ching, un pretendent puternic, aflat la nivelul trei, aproape ca reusise sa-l elimine. Pornind fara piesa de handicap, se avânta în atacuri excelente în go, crea scene uluitoare în tus stropit, unde cu greu reusise sa construiasca teritorii.

-Deci, rezuma Solan, nu cunosti nimic.

Sebastiana îi evita privirea. Se ridica si îsi turna un pahar cu nectar. Abia atunci se întoarse catre Solan.

-Saptamâna viitoare trebuie sa aiba loc confruntarea.

-Daca va avea loc.

E un caligraf bun. Va trebui sa fie el cel care alege stilul provocarii. Si totusi nu e sigur ca va alege asta. La dracu', nu am nici o informatie de care sa ma agat.

Se scula din fotoliu si înainta spre Sebastiana.

-Sa fac invitatiile? încerca ea.

-Înca nu.

Usa se vaporiza, iar în încapere patrunse un curier. Bula de informare plutea pe lânga el, înconjurându-l. Solan îi arunca o privire fugara.

-E cel pe care l-am trimis sa caute ceva despre Wing, interveni Sebastiana.

Slabanogul îsi îndrepta cutele formate pe uniforma alba a curierilor. Ochii, mult prea mari, masurara camera înalta si se oprira un timp asupra discurilor lui Wu Tao.

-Am cercetat, scoase el.

-Spune.

Solan, încordat, îi urmarea trasaturile aspre ale fetei taiata neregulat de riduri.

-Nu poseda nici macar Neng. Nu are nivelul primar.

Femeia începuse sa râda. Magistrul, uimit, încerca sa spuna ceva.

-Are, totusi, îl întrerupse curierul, un rang de 6-dan. Provocarea e legala. Wing e un aspirant la Neng, în prezent.

Un începator, gândi Solan. N-are calificativul de baza prin care sa ma atace, dar e suficient de înalt în drumul spre primul nivel, ca sa-mi trimita cutia cu sferele provocarii. Un începator. Practic, partida o sa-mi revina fara probleme. E o nebunie. Ce urmareste prin asta?

Bula de informare a cercetasului se înalta rapid, ca apoi sa se lase pe umarul acestuia. Sfera transparenta îl strabatu în goana si se opri la picioarele acestuia. Omul se lasa pe vine si începu sa-i mângâie suprafata neteda.

-Altceva? Ce mai stii de Wing? Nervozitatea crestea în Sebastiana. Sub zâmbetul ei se ghicea nelinistea, ca o pata întunecata pe un fond imaculat.

-E din Shigatse. Tibet. Partidele sale, atâtea câte au fost înregistrate, le am aici, în peretii bulei mele. Le-am transferat în arhiva voastra.

-Banuiam eu, mârâi Solan. Chinez.

-E obsedat, se pare, de Wang Wei. I-a citit tratatul de zeci de ori.

Normal. Un Wang Wei nu scapa unui chinez. Si pariez ca-i obsedat si de...

-E obsedat si de Goruba Shih, primul maestru al jocului.

Atins, facu în sine Solan.

Bula curierului îi penetra fata si-i cuprinse capul. Prin peretii subtiri ochii slabanogului erau mariti si mai mult, într-un mod grotesc.

-Si înca ceva, zise. Nu a fost învins niciodata.

Solan ridica din umeri. Informatia nu îi spunea nimic. Un non-Neng care nu a fost învins nu însemna nimic. Poate, cel mult, indica faptul ca nu jucase decât cu neprofesionisti. Însa, se încrunta el, asta e mai mult decât o simpla nebunie. De ce doreste o provocare?

Si totusi era legal.

-Sebastiana, pregateste invitatiile. Presedintele. Senatorii si toti ceilalti.

Trebuie sa îsi întrerupa un timp razboaiele, luptele marunte.

-Trimite si în China. Sa-si opreasca traficul de arme si sa vina.

Pentru ei, ar fi fost un divertisment înainte de razboiul de anul viitor, din noiembrie. Ar mai fi finisat planul conflictului.

Se apropie de masuta pe care era asezata cutia provocarii. Mai privi odata sferele în care ideogramele încingeau un dans frenetic, o betie multicolora. Din când în când fumul ce alcatuia trupul subtire al scrierii chineze capata nuante fosforescente, sclipind într-un ritm abstract. Peretii scunzi ai cutiei reflectau lumina puternica a ideogramelor, creând un joc fantastic.

Solan îl observa în spate pe omul slab asteptându-l si fixându-l cu ochii mult prea mari.

-Mai este ceva?

Sebastiana, fara sa-l fi întrebat, turnase putin nectar de mango într-un pahar înalt si i-l oferi lui Solan.

-Wing. N-a precizat ce stil va adopta pentru confruntare, scoase curierul.

Continua sa-l priveasca într-un fel ciudat. În jurul sau, descriind curbe line, bula de informare scotea un sunet slab.

-E firesc, arunca Solan. Vrea sa para ca are o strategie bine gândita. Vrea sa mizeze pe elementul surpriza.

Si totusi, gândi el, de ce sunt nelinistit?

Lua o înghititura de nectar. Ceva în toate acestea era confuz. Pâna atunci, provocatorii sai fusesera cel putin de nivel Shen. O singura data luptase cu un Miao. Un aspirant Shen, totusi. El, magister memoria, avea în sine un sentiment nesigur.

Privi spre Sebastiana.

Mi-e frica.

Reflex, sorbi dintr-un singur gest paharul cu nectar, apoi îl trânti pe masuta alaturi de cutia de lemn.

2.
Sala era acoperita de replicile ascutite ale celor din tribune. În arena, în mijloc, barbatul era asezat pe vine, privind în podea, indiferent la întrebarile aruncate spre el de demnitarii ce se aplecau peste balustrada despartitoare pentru a-l studia. Din când în când îsi flexa degetele mâinii stângi, strângând-o în pumn, ca apoi sa-l deschida pe rând, deget dupa deget, ca într-un joc numai de el înteles. Când Solan patrunse în sala, ochii sai începura sa straluceasca pentru o clipa, în timp ce murmurul continuu al salii se amplifica.

În urma, Sebastiana, îmbracata în costumul albastru al celui aflat în serviciul magisterului, cerceta multimea ordonata, cautând parca pe cineva anume. Femeia trebuia întotdeauna sa stea în spatele sau, sa nu-i apara înainte, ca o fiinta invizibila. Existau doar câteva exceptii, foarte rare, în lumea jocului. Ea îsi stia bine rolul.

Spre sfârsit, Sebastiana îsi lasa privirile pe omul din arena, curioasa.

-Deci el este, constata Solan.

Într-un târziu, obtinusera câteva imagini ale lui Wing, însa abia acum, în ziua provocarii, îl vedeau cu adevarat. Solan, magister memoria, îl studie preocupat. Chinezul îsi plecase din nou fruntea, în asteptarea începerii partidei.

Mi-ar fi placut sa fim doar noi doi, gândi magistrul. Fara membrii parlamentului. Fara toti oamenii acestia în jur. Chiar si fara Sebastiana.

Câtiva curieri alergara pe lânga el , grabindu-se sa-si instaleze bulele în jurul salii. Întotdeauna nu putea sa nu fie uimit de cât de mult putea sa manânce un astfel de mesager. Trupul sau ceda o mare parte din energia sa catre sferele transmitatoare ce pluteau în permanenta lânga el. La rândul ei, când informatia înmagazinata tindea sa mareasca tensiunea superficiala a peretilor elastici, bula de informare ceda o parte din date corpului energetic al curierului. Din acest motiv, câteodata, înregistrarile erau incomplete.

Ca si la Wing.

Multe din partidele de care reusisera sa faca rost prin intermediul lor erau deteriorate. Cele câteva care fusesera recuperate, nu se dovedisera a fi prea semnificative. Pentru el, Wing era doar un nume. Ceva care acum prindea viata. Dar înca era o necunoscuta.

În schimb, celalalt avea acces la toate arhivele pentru a afla orice data care îl privea pe magister. Toate jocurile sale de pâna atunci.

De ce mi-e frica? E doar un sub-Neng.

-Marcus. Solan Marcus, magister.

Se întoarse. Din tribuna oficiala îi zâmbea un barbat înalt. Xavier presedintele republicii îi facu un semn. Solan se apropie de balustrada de la marginea arenei si se apleca, salutându-l.

-Te-ai coborât Marcus. Ai acceptat provocarea.

-Nici o competitie nu trebuie refuzata. Altfel te înjosesti prin orgoliul refuzului.

La picioarele presedintelui o pisica îl fixa plictisita. Xavier îsi lasa mâna spre ea si începu s-o scarpine pe blana, iar animalul porni sa-si balanseze coada. Alaturi Solan îl recunoscu pe Lantar, senatorul ce urma sa-i ia locul dupa razboiul de anul viitor. Campionul îsi pleca fruntea si în directia sa.

-Sunt onorat ca invitatia mea a fost acceptata, spuse.

Era o replica uzuala. Orice provocare era un eveniment la care trebuiau sa asiste.

-E o ocazie în plus de a-l vedea pe presedintele Chinei.

Îsi flutura mâ na în directia opusa a salii, spre reprezentantii parlamentului chinez.

Da, facu în sine Solan. Peste un an, în noiembrie, vor începe luptele în care Xavier va fi învins, iar Lantar va fi pus în locul sau, de fapt, o unealta viitoare manipulata de Zhou Chan. Totul fusese deja stabilit de senatele celor doua republici. Mediatizat pe toate canalele. Conflictele se vor desfasura în zona Shanghai, însa Xavier convenise sa fie capturat undeva lânga Danton. Pe Marele Zid. Tradat.

Privi în jos, spre felina ce adormise, în ciuda zgomotului din jur. O simti alaturi pe Sebastiana. Femeia îi saluta la rândul ei pe cei doi politicieni.

-Am primit câteva carti, îi sopti ea. Sunt în arhiva.

-Da. Le voi vedea dupa confruntare.

Lantar se apleca spre ei.

-Dupa confruntare, zici?

Afisa un zâmbet strâmb.

-Nu te gândi de pe acum la victorie. În go-ch'i, nu trebuie sa fii sigur de asta , nu asa ziceti voi, magister? Care-i partea cea mai importanta din joc? Începutul?

-Da, fuseki.

- Sa ai grija atunci, în fuseki. Pastreaza-ti titlul. Am pariat pe tine.

Nici macar nu-l privea. Pânza subtire a camasii Sebastianei lasa sa se ghiceasca forma perfecta a sânilor femeii, si Lantar nu se chinuia sa-si ascunda privirea vulgara.

Nu trebuia ca un contract politic sa-l oblige sa intre în rolul de tradator. Era nascut pentru asta. Întorcându-se, îl studie înca o data pe Wing, asteptându-l în centru. Barbatul îsi continua cu încapatânare jocul degetelor.

-Va rugam sa ne scuzati, domnilor. Confruntarea trebuie sa înceapa.

Urmat de Sebastiana, porni spre locul sau din arena. Oprindu-se, îi zâmbi femeii, iar ea se retrase în spate, dincolo de balustrada. Brusc, sala amuti. Se aseza în fata lui Wing, care abia în acest moment îsi înalta fruntea si îi sustinu privirea.

-Sunt Solan Marcus, magister memoria. Rang I 10-dan, primitor al Provocarii, îsi declina identitatea barbatul.

Celalalt îsi umezi buzele.

-Sunt Wing Wu Tao, aspirant Neng, rang 6-dan, solicitantul confruntarii.

-Vei alege modul de desfasurare al luptei. Doresti stilul caligrafic?

Nobilii se aplecasera în fata, urmarindu-i. Îl observa pe Xavier râzând la o soapta a lui Lantar. Se concentra asupra lui Wing. Wing Wu Tao. Îsi alesese numele celui de-al saselea magistru al jocului.

-Nu. Doresc pictural. Vreau un open.

Open! Omul era nebun.

Cum ar fi reusit la calificativul pe care îl avea, aspirant Neng, sa realizeze coerenta între esenta fiecarei dinastii, de la T'ang si Sung pâna la Ming ori Ching? Sa surprinda gândirea, naturaletea, ori yun, rezonanta? Un non-Neng? Un aspirant.

Un open dinastic. Era o sinucidere.

Tribunele erau în delir. Zhou Chan, presedintele chinez, zâmbea, însa în sine, poate, se considera ofensat de reprezentantul tarii sale. Solan îsi simti gura uscata.

-Esti sigur? încerca el. Ai dreptul sa alegi înca o data.

-Nu. Open. Fara piese de handicap.

Acum Wing îl înfrunta cu privirile, si Solan, iritat, îsi coborî ochii în podea. Cei din sala simteau ca totul se va termina mult mai repede decâ t ar fi crezut. Ei dorisera un spectacol. Îl obtinusera dar într-o cu totul alta forma. Si totusi, el banuia ca nimic nu parea sa fie asa cum se aratau lucrurile.

-Sa înceapa partida, reusi sa scoata cu un glas ragusit.

Pe margine deja începuse sa se ridice cupola neagra ce urma sa izoleze arena de tribunele zgomotoase. Câteva bule de informare se mai aventurara un timp pe lânga ei, capturând imagini pe suprafetele lor transparente, înainte ca acoperisul sa se închida deasupra lor cu un sunet sec.

Linistea cazu usor între ei, ca apoi, prin compensatie, o fosforescenta slaba a aerului sa destrame partial întunericul. Erau în sfârsit singuri.

-Cine esti?

Solan mai sigur pe el, astepta un raspuns. Oricare.

-Sunt Wing Wu Tao. Un aspirant Neng , de rang...

-Asculta, întrerupse magister memoria, însa se opri.

Îl privi pe celalalt dintr-o parte. Cei de afara înca nu puteau sa-i observe. Sala avea acces doar în clipa când partida începea, în momentul când Wing punea prima piesa pe tabla de joc.

-Ce vrei?

Wing facu un gest, si caroiajul din linii rosii, stralucitoare, aparu între ei, întinzându-se pâna dincolo de arena, la limita vizibilitatii. Era un nou univers.

-Se spune, începu chinezul, ca în patru ani aici se va programa un razboi. Xavier, presedintele tau, si senatorii sai, au stabilit câteva lupte ce se vor purta în regiune. Mai ramâne sa gaseasca un stat cu care vor încheia contractul de lupta. Atunci la putere va fi Lantar.

Da, auzise si el de zvonurile acestea. Ceva fusese dat publicitatii, însa...

-Si?

-Arhivele go-ch'i vor fi distruse. Toate înregistrarile vor fi sterse atunci si arhivele vor ramâne goale. Solutia, pentru moment, este transferarea ei în alta parte.

-Îmi propui cumva sa cedez partida? se înfurie Solan.

Daca ar fi pierdut , Wing ar fi avut dreptul sa mute arhiva. În Tibet. În Shigatse, ori în alta parte.

-Nu, vom juca cinstit. Vom respecta spiritul go-ch'i.

Atunci, ce urmarea? Spera sa câstige, în ciuda rangului sau mult inferior? Wu Tao. Pentru prima data se gândi la el folosind numele marelui magister. Macar daca ar fi ales doar un singur stil dinastic. Ming. Ori Yuan, unde îsi dovedise talentul, prin sferele provocarii. Dar, un open... Era, cu siguranta, un nebun. Arhivele le-ar fi putut pastra si el.

-Începe! îi striga Solan.

Chinezul, zâmbind , facu sa-i apara între degete o piesa neagra pe care o aseza la intersectia a doua linii din reteaua ce-i încadra.

3.
Un munte se ridica spre infinit, în muchii ascutite si riduri ce-i crapau stâncile, pierzându-se în aburul alb al cetii diminetii. Undeva sus, printre pietrele uriase, câtiva vulturi se avântau în cercuri înalte, în spirale dese, cautând cu privirea o posibila prada.

Marcus Solan pasi spre izvor si se aseza pe iarba moale. Apa sarea din piatra în piatra, pierzându-se într-un sunet cristalin, undeva , în spatele sau. Închise ochii. Dorea sa fie primavara. Se lasa antrenat în fluxul prin care ch’i, spiritul, îl purta spre ideea de anotimp al renasterii.

Îsi baga mâinile în apa, iar raceala îi atinse palmele, i se transmise în brate, producându-i o senzatie placuta. Atinse fundul izvorului si mângâie pietrele mici, rotunjite de vreme. Poate ca ar fi fost mai bine sa fi creat un râu, ori întinderea marii. Sa fi subliniat mult mai evident starea de calm a lucrurilor, prin prezenta muntilor, si sa creasca tensiunea, sa lanseze cautarea perpetua. Muntele, apa - cei doi poli ai naturii.

Mai târziu, îsi propuse Marcus, voi crea marea. Voi crea un ochi în formatiunea aceasta. Acum îmi trebuie primavara.

În sine, stilul se nascu perfect, o combinatie uimitoare între Shang si Ching. Adauga esenta de Sung regasindu-l pe Kuo Hsi.

Kuo Hsi, minunatul pictor din dinastia Sung de Nord, îl ajuta sa nuanteze anotimpul: Muntele, primavara, va fi învelit într-o perfecta linie de aburi, într-o nuanta de vis a cetii, crescuta firesc pe coama înaltimilor ce încep sa-si înverzeasca ierburile. Oamenii, când vor fi prezenti în peisaj, vor fi surâzatori.

Lansa în jurul sau vârtejul pe care îl creease si natura se însufleti cu mirosul binecunoscut al renasterii de dupa zapezile bogate.

Lotusi.

Se ridica în picioare si se întoarse. Gândi lotusi si adauga o usoara adiere, apoi, când deschise ochii, se lasa în voia senzatiei oferite de floarea aplecându-se la atingerea slaba a vântului. Crea lotusi, umplând peisajul pâna la orizont, dupâ care începu sa-i stearga, pastrând din loc în loc, foarte rar, doar câteva tulpini miscându-se în baletul aerului.

Privi cerul si se cutremura.

Trebuie sa refac golurile.

Îsi înalta bratele si zbura deasupra muntilor, trecând prin ceata frumos adunata în perle pe gâtul stâncilor. Aduna în el spiritul, cautând sa-si organizeze lumea.

Facu un gest, iar cerul se stinse.

Solan îsi imagina politicienii de dincolo de balustrada despartitoare, aplecati spre cupola, ori cautând plictisiti în jurul lor, bârfind sau facând comentarii fara valoare. Ei nu vor sti niciodata ce înseamna go-ch’i, ce înseamna sa aduni spiritul în tine si sa-l surprinzi în cascada pictata pe fata abrupta a unei înaltimi. Un senator, ori presedintele vreunei republici oarecare va fi mai interesat de elaborarea unui contract de lupta, de detaliile sale, decât de modul în care poti picta în go-ch’i.

Erau totusi obligati sa asiste la partida provocarii.

Coborî si îsi permise câteva momente de odihna pe malul izvorului. Admira înca o data sinteza dinastica perfecta.

Când se porni cutremurul, fu surprins, aproape ca se rostogoli în apa. Reusi sa-si recapete echilibrul si, îndepartându-se de apa, încerca sa se salte în zbor, însa cazu din nou la pamânt.

Wing. A atacat Wing.

Cerul se întuneca, îi reaparu culoarea pe care înainte Marcus o îndepartase. Lupta porni acuta, iar muntii se învaluira în nori de furtuna. Solan încerca o senzatie ciudata, ca si cum ar fi fost totul pierdut. Asista neputincios la transformarea în bambusi a lotusilor sai.

Chou! Ataca în Chou!

Schema atacului era vizibila. Dupa ce ar fi cucerit pozitia, prezenta norilor de furtuna pe stâncile golase tradau intentia lui Wing de a-si construi un peisaj de iarna. Trebuia, pentru a-si pastra formatiunea, sa faca un sacrificiu.

Lansa curentul Ming si reusi sa recupereze câtiva lotusi. Simti ca putea sa zboare si, dupa ce se înalta, putu sa îndeparteze norii întunecati adunati în jurul muntilor. Nu reusi sa refaca ceata pura, alba, de dinaintea atacului. Pentru moment însa, stopase dezlantuirea lui Wing. Undeva, departe, cerul era albastru, ca o amenintare latenta adresata spiritului surprins de el în peisaj. Înca mai putea sa salveze ceva.

Închise ochii si lasa universul sa se scurga în afara sa.

Analiza tabla ce se desfasura dedesubt. Piesele sale erau mai bine dispuse, în timp ce Wing nu câstigase decât câteva teritorii. Jos, în zona care pictase pâna acum, în piesa din mijloc, era o situatie speciala. Marcus recunoscu pozitia clara de ko. Da, Wing izbutise sa-i smulga un ko. Trebuia sa atace în alta parte. Privi liniile fosforescente, rosii, ale tablei de go-ch’i. Wing încerca sa schiteze un teritoriu în partea dreapta. Putea sa creeze un wariuki, o invazie, acolo. Coborî la nivelul pieselor, însa nu descoperi nici o bresa. Mari scara universului go-ch’i si pasi pe suprafata uneia din piesele lui Wing.

Gasi în cele din urma o bresa în blocajul creat de chinez în moyo-ul sau, intentia sa de a construi un teritoriu. Zâmbind, plonja în pata alba, vizibila, de pe piatra de joc adversa. Absorbi lumea interioara a piesei si îsi planifica atacul.

Începu sa cerceteze modul în care Wing îsi construise formatia. Fu uimit de forta cu care acesta îsi pictase interiorul piesei. Reusise sa creeze o sinteza extraordinara, respectând lupta deschisa pe care o alesese. Câtiva bambusi, ici-colo, un munte în departare, pierdut, ca si al sau, într-un abur, însa mai bine surprins decât o facuse el.

Identifica, în câteva puncte, la orizont, locurile prin care piesa în care intrase se afla în contact cu altele. Peisajul se extindea si în acestea, chinezul reusind în acest fel sa ocupe teritoriul pe care, din afara, privind doar tabla de joc, nu ai fi crezut ca îl poseda. O tactica perfecta.

Desacu bratele si materializa lânga el un dragon lung caruia îi accentua linia dura a ochilor. Arata o directie cu degetul si monstrul se napusti înainte, atacând stâncile din fata.

Marcus îl urmari un timp, apoi nascu si alti dragoni, lansându-i asupra lumii create de Wing. Facu ceata sa se împrastie si strivi florile de lotus crescute pe câmpie. Se concentra si aduna în sine spiritul suprem, cauta sa afle înca o data prezenta ch’i în fiece lucru din jurul sau. Elabora un nou tablou, o noua sinteza în care de data aceasta facu sa predomine dinastia Yuan si, dupa ce simti ca totul este pregatit, se deschise, eliberând forta desenului sau.

Un vânt puternic îl doborî pe Solan la pamânt, iar magistrul se izbi greoi de pietrele tari.

Nedumerit, se ridica, scuturându-si hainele. Simti pe fata o arsura si, ducandu-si mâna la frunte, îsi sterse câteva dâre de sânge.

Ce se întâmpla?

Un chip urias aparu în fundal, ca o clipa mai târziu sa se micsoreze, sa se completeze cu bratele, apoi cu trupul, pâna când putu sa vada un batrân cu o carte în mâna. Fascinat Marcus îl recunoscu pe Wang Yuan-ch’i, peisagistul fantastic al dinastiei Ching.

— Priviti un peisaj, recita pictorul. Tusul, tusul întotdeauna sa-l faceti moale. Sa fie pufos.

Închise cartea. Solan continua sa-l priveasca.

Chipul se dizolva lasând loc altuia. Kuo Hsi. Wang Wei.

O cascada de maestri se derula în fata sa într-un ritm alert.

Apoi, Wu Tao. Goruba Shih. Toti magister memoria.

Si el. În final, chipul sau, propriul sau chip, îl privea surâzator.

— Fugi, îi spuse eul atârnat în vazduh, dupa care se sparse eliberând cerul.

Dragonii sai se întorceau acum, iar Marcus Solan se înfiora. Atacul sau esuase. În teritoriul acesta, în zona aceasta câstigata de Wing, nu putuse sa lupte. Privi dragonii. Capetele monstrilor pareau sa fi crescut, iar ochii îl fixau cu ura.

Nu mai astepta. Se înalta în vânt si încerca sa se ascunda în munti. În muntii lui Wing.

Peisajul, în timp ce zbura, porni sa se refaca. Trestiile si lotusii distrusi mai înainte îsi recapatau tusa. Norii se rematerializara, la fel ca prima data, si se lipira de crestele înalte ale vârfurilor spre care alerga. În spate simtea rasuflarea fierbinte a dragonilor.

E mai bun decât credeam. Poate ca, într-un fel, am pierdut partida...

Evita temporar atingerea otravita a unui dragon. Jos, Printre stânci, reusi sa descopere o pestera. Se lasa în picaj, însa un monstru îl izbi puternic cu coada în spate.

Marcus Solan se dezechilibra. Cazu greoi într-un râu, si apele învolburate îl împinsera cu furie spre marginea unei cascade. Magistrul cauta cu greu sa-si recapete rasuflarea. Se îneca.

Valurile îl acoperira, îl abandonara în mâinile cascadei si Marcus se izbi de suprafata lichida a lacului de dedesubt. Sunetul apelor înspumate se estompa si întunericul se napusti asupra sa.

Când deschise ochii, încerca cu greutate sa gândeasca. O clipa mai târziu, îsi recunoscu peisajul uneia din piesele sale. Fusese smuls si aruncat aici, într-una din formatiunile proprii de piese. Lânga el gasi împaturit un bilet. Îl desfacu.

A FOST UN YOSU-MIRU

Mda. Yosu-miru, o mutare ce-l sileste pe adversar sa-si arate strategia pe care o construia. Citi mai departe.

TE-AM ATRAS SPRE MINE, IAR ACUM

TI-AM PRINS STILUL ÎN CARE JOCI

Atât. Întoarse biletul pe partea cealalta. O semnatura. Wing. Nu folosise un stil caligrafic al unei dinastii anume. Nu putea cere întreruperea confruntarii pentru încalcarea regulilor, Wing se pastra în limitele picturalului.

Arunca biletul. Îl privi absent un timp. Simtea pe spate transpiratia curgându-i. Îi era, mai mult ca oricând, frica.

4.

— Cred ca nu o sa ai nevoie de mine, îl privi Sebastiana.

Solan se lasa în fotoliu si-si cuprinse capul în palme. Îi multumi în gând femeii. Ea stia întotdeauna în ce stare se afla, îi ghicea mereu gândurile. Era putin confuz. Cauta sa-si linisteasca furtuna ce-l strabatea.

— E bine, totusi, sa iei putin aer, îl sfatui ea.

Ridica din umeri. Pentru prima data în toate provocarile sale ceruse o pauza. El, magister memoria, ceruse o pauza, iar Wing i-o acordase binevoitor, de parca îi facea o favoare.

— Mi-e foame, zise. Nu. Nu vreau sa manânc aici. Cred ca am sa ies.

Da. Wing era bun. Picta excelent. Cândva, poate, va ajunge magister. Are talent.

Înca nu credea ca va pierde acum. Dupa fuseki, reusise sa captureze în formatiunile sale multe din piesele lui Wing, si câstigase trei colturi. Chinezul, în retragere, izbutise totusi sa se agate de cel din urma colt al tablei de joc. Dupa fuseki stapânea partida. Apoi, nu stia cum, prin ce peisaje raspândite prin piesele sale, Wing revenise. Dupa un timp, în chuban, la mijlocul partidei, situatia se echilibrase la teritorii. Partea din stânga si doua colturi le pierduse în atacurile îndraznete ale orientalului. Pastrase însa marginea dinspre el si centrul.

În plus, în pictural, avea totusi un avantaj. Nu prea mare. Wing era, cu adevarat, un jucator cu tactica bine gândita. Si, la peisaje, crea decoruri fantastice.

Aspirant Neng? Era cel putin un Miao.

— Spectatorii?

— Sunt nervosi. Însa nu vor pleca.

E normal, gândi Marcus. Au venit pentru a asista la o partida simpla, se asteptau la un joc scurt, dupa ce s-a anuntat stilul deschis, în sinteza, si acum când am cerut o întrerupere sunt derutati.

Sunt epuizat. Si mi-e foame.

Se ridica. Sebastiana îi zâmbi timid cautând poate sa-l încurajeze. Înca nu apucase sa se schimbe de costumul provocarii, iar roba lunga, pusa peste camasa mulata, îi cadea în valuri spre glezne. Cândva poate ca am sa schimb regulile jocului în privinta lor, îsi zise Marcus.

— Partidele lui Wing cred ca merita sa stea în arhivele go-ch'i.

Magistrul o privi uimit.

Da, are dreptate. Chiar daca va pierde, chinezul are sansa sa fie pastrat în arhive. Partidele lui. Stilul sau.

— Am sa ies, facu nesigur.

Femeia se retrase, lasându-l singur. Un timp privi discurile de fildes ale lui Wu Tao.

Simti ca pe o binecuvântare aerul rece al serii. Cauta un restaurant unde sa poata gasi ceva bun. Ar fi dorit sa-l cunoasca mai de mult pe adversarul sau. Trebuia sa afle cât mai multe despre locurile de unde venea. Tibetul.

Zari un local cu specific indian. Alaturi, pe zid, un afis murdar anunta terminarea conform contractului a razboiului din Africa. Patrunse în restaurant, iar foamea ce îl încercase până atunci reaparu la fel de puternica. Se aseza la masa si consulta meniul pus la dispozitie.

— Doriti ceva?

Marcus Solan scapa meniul. Wing. Vocea lui Wing.

Se întoarse rapid, însa nu vazu decât un ospatar îmbracat în costum traditional, zâmbindu-i. Cerceta mesele alaturate, însa nu reusi sa-l gaseasca pe chinez.

— Doriti ceva? repeta indianul.

— Da... facu nesigur Solan.

Deschise din nou meniul, însa îsi stapâni cu greu tremurul al mâinilor.

Sunt obsedat?

— Un poppadom, ca aperitiv, ceru magistrul. Si... aa...

— V-as recomanda un shashlik, sahib.

Da, avea vocea lui Wing. Si, oarecum, chiar si trasaturile aduceau putin... Foamea îl aduse pe Marcus la realitate. Confirma comanda si indianul se îndeparta.

Regreta ca nu o luase si pe Sebastiana cu el. Simti dorinta de a-i vorbi, de a râde cu ea, de a uita de partida obositoare. L-ar fi împins pe chinez undeva, la marginea amintirilor sale. Începu sa manânce când o mâna i se lasa pe umar si îl strânse usor.

— Solan? Tu?

Alaturi de el era Lantar. Îi recunoscu zâmbetul urât, ochii fara expresie. Încerca sa schiteze un gest amabil aratându-i senatorului scaunul din fata sa.

— Nu ma asteptam sa te gasesc aici, facu barbatul.

La masa alaturata magistrul zari doi gardieni ce îsi afisau ostentativ armele. Senatorul continua sa-i zâmbeasca.

— Unde e Xavier?

— Ah, a ramas la hotel. E în vizita la Zhou. Mi-ai placut.

Marcus Solan îl privi nedumerit.

— Meciul. A fost bestial.

Ce stii tu despre pictura?

— Tipul te-a luat, însa. Spune-mi, ce te-a facut sa te apuci de go-ch’i?

— N-are importanta. Comanzi ceva?

— Îmi place Sebastiana.

Solan se apleca asupra shashlik-ului sau.

— Uite, îl facu atent nobilul, stii ca am pariat pe tine. Credeam ca o sa învingi repede. Nu vreau sa ma dezamagesti. Ce gasesti în pictura?

— E ceva frumos.

— Am sa iau si eu ce manânci tu. Fac eu cinste.

Atunci Marcus se opri. Uitase sa-si ia cu el bani. Nu avea cu ce sa plateasca.

Dumnezeule, ce se întâmpla cu mine?

Î l privi pe senator. Lantar era acum speranta sa. Indiferent cât îl ura, cât ar fi vrut sa-l refuze, trebuia sa-i accepte oferta. Nu luase bani. Era atât de obosit?

— Vreau sa te întreb ceva.

Lantar îl fixa.

— As vrea sa-mi spui despre arhive.

Deci aici vrei sa ajungi !

— Peste câtiva ani o sa activez un contract. Am vorbit cu printul mostenitor al Angliei. A semnat contractul propus de mine. O sa avem un razboi aici. El o sa fie atunci regele Marii Britanii, iar prin planul de lupta stabilit si-a anuntat intentiile de creare a unui imperiu. Eu o sa-l înving si o sa-mi solidific pozitia. Voi fi mai puternic. De ce ai ales, totusi, go-ch'i?

Astia erau cei care guvernau , gândi Solan. Creatorii de contracte de lupta. Sau, în cel mai bun caz, intrai în casta curierilor. Traind în simbioza cu o sfera informationala.

— Am auzit, începu baronul, ca în arhiva aveti informatii. Ca adunati mereu informatii. Accesul e aproape nul pentru altii, care nu-s de-ai tai.

— Sunt partidele pe care le jucam.

Stia ca celalalt nu îl credea.

— Stii ce? Poti sa intri si tu în combinatia dintre mine si print, si atunci vom administra împreuna arhivele. Tot cred ca o sa câstigi.

Desigur, ai pariat pe mine.

— Ce aveti în arhivele voastre?

Marcus mesteca îndelung, privindu-l în ochi pe Lantar. Înghiti si lua o gura din paharul de alaturi. Se apleca spre celalalt.

— Îti place?

— Ce?

— Shashlik. Îti place?

Îl urmari pe cel din fata sa. Recunoscu atitudinea afisata de senator. Era din cei care ar fi dorit sa ajunga celebri. În cazul acesta, Lantar dorea sa fie cunoscut ca cel care a realizat cele mai multe contracte de lupta. Sa fie predat în scoli. Mda. Era periculos.

— Sa-ti spun cum era facut cândva. Puiului îi erau îndepartate usor oasele, foarte usor, apoi se marina cu grija cu multe condimente. Se gatea cu ceapa taiata marunt, puneai piper verde, auzi? Era gatit, fii atent aici, era gatit direct pe carbuni, întelegi? Îl serveai cu orez, adaugai putin nan...

— Si?

— Sa-ti spun cum se facea o murgi masala?

— Nu înteleg...

Marcus îsi bau nectarul.

— Acesta e unul din motivele pentru care am ales sa joc go-ch'i. Unul.

Senatorul se apleca un timp asupra portiei sale. Amesteca preocupat câteva momente cu furculita în farfurie, însa se opri si-l privi pe Marcus.

— Cum adica? Cum adica unul din motive?

5.

— Care crezi ca va fi rezultatul?

Xavier îsi lua pisica si o dadu Sebastianei. La cererea sa femeia acceptase sa asiste la finalul partidei alaturi de el. Lua animalul si îl aseza lânga ea, evitând privirile insistente ale lui Lantar, aflat în partea cealalta, în dreapta lui Xavier. Barbatul îsi repeta întrebarea.

— Nu stiu.

Îndeparta o bula de informare ce insista s-o curteze cu impertinenta. Cupola hipnotica începuse sa se înalte deja peste arena, sporind agitatia curierilor ce-si trimiteau în aer sferele transparente pentru a panorama tribunele si pe cei doi adversari. Sebastiana se apleca si-l privi pe Marcus Solan în mijlocul arenei. Statea pe vine, fata în fata cu Wing. Un moment magistrul se întoarse spre ea si Sebastiana îi adresa un gest încurajator. Ceva o nelinistea însa.

— Nu stiu, repeta lasându-se pe spate.

Solan se întoarse spre Wing. Era nerabdator sa continue partida, acum era mai sigur pe el. Cauta în directia unde o zarise mai înainte pe Sebastiana, dar nu mai prinse decât pata albastra a camasii sale, înainte ca întunericul sa creasca si cupola sa se închida deasupra lor. încet, liniile tablei de go-ch'i aparura între ei si Marcus recunoscu pozitia în care fusese nevoit sa ceara întreruperea jocului. Acum putea analiza mai calm partida. îl privi pe Wing.

— Îmi place cum joci.

Era adevarat. Trebuia s-o recunoasca, în ciuda faptului ca celalalt îl silise sa se apere cea mai mare parte a timpului si sa-si cedeze o buna parte din teritoriile ocupate la început. Chinezul îl privi surprins, ca apoi sa schiteze o plecaciune catre el.

— Multumesc, facu. Ai vorbit cu senatorul? Cu Lantar?

— De unde stii?

Solan se încrunta. M-a urmarit?

— Nu conteaza.

Magistrul îl studie înca o data. Desi ajunsesera în clipa când trebuiau sa se confrunte, nici acum nu reusise sa afle cu adevarat cine era chinezul acesta. Era în continuare o enigma pentru el. Ba, mai mult, desi curierii încercasera sa caute informatii în plus despre Wing, bulele lor se întorsesera cu aceleasi putine date pe care le avea si el. Câteva partide jucate nu se stie când, fara importanta. Nimic nu explica puterea de joc pe care o avea Wing acum.

— Da, zise Marcus. M-am întâlnit cu el.

— Si te-a întrebat...

— M-a întrebat despre arhive.

— Aha!

— Ce, aha?

— Nimic. Acum, nu mai are sens. Trebuie sa jucam.

Marcus încerca sa-i afle gândurile. Ce nu mai avea sens? Dori sa spuna ceva, însa se opri. Cu un gest, chinezul se ridica deasupra sa.

— Eu eram la mutare când ne-am oprit. Sa începem.

Se lasa sorbit de piesele sale. Solan ramase un timp privind în gol. Tabla se desfasura în jurul sau, iar undeva, în una din formatiunile ce-i ocupau caroiajul, Wing începuse sa picteze. închise ochii, lasându-se atras de un grup de piese proprii. Patrunse înca o data în desenele sale, aterizând lânga un izvor.

Marcus Solan descrise o spirala cu bratele si peisajul se refacu asa cum îl parasise în prima parte a jocului. Respira aerul curat ce sufla în batai line peste lotusii creati în tehnica tusului uscat al lui Huang Kung-Wang. Alerga prin iarba moale, inserata discret în natura din jurul sau, se lasa în voia stilului Ming, atât de fascinant pentru el. Undeva, departe, la limita vederii, crestele înalte se ridicau usor, îngemanându-se cu norii sapând goluri albe pe cer.

Deslusi în dreapta fisura pe care un atac de-al lui Wing o lasase în universul sau. Cu grija, repara ridul ce-i îmbatrânea pictura si, dupa ce zbura spre marea ce o adaugase la orizont, Solan se arunca în valuri. Se rasuci si strabatu granita dintre el si Wing, patrunse în lumea construita de adversarul sau. Câteva pasari îl evitara îndreptându-se spre un pâlc de copaci de alaturi.

Nu putu sa nu se umple de admiratie privind unitatea perfect surprinsa în arborii asezati în fata sa. Ideea de multime, redata doar în cinci trunchiuri ridicate în tus stropit, completati în pensula aplecata, o sinteza Sung-Yuan. Esenta. Legea celor cinci elemente. Daca vei ajunge sa cunosti cinci copaci, vei putea sa redai, vei putea picta o mie.

Ce nu avea sens?

Trase aer în piept. Sus, deasupra sa, lipsa cerului sugera într-o nota exacta natura lui ch’i.

Ce trebuie sa fac?

Marcus Solan se urca în zbor planat, se avânta în spirale largi, lasând în urma dâre de ceata subtire ce se depusera perfect peste peisaj, întregindu-l. De sus, Solan întelese.

Va trebui sa-l întrec, nu sa-l înving.

Stia acum cum va lupta cu Wing.

Am sa-i recreez peisajele. îl voi surprinde completându-i sintezele. Nu voi mai trimite dragoni, ori zapezile avalanselor pe muntii sai. Voi accepta sa respir aerul curat pictat în lumile lui, pe care le voi lasa sa se integreze în ale mele.

Accentua unitatea scenelor desenului si, rotindu-se lent, Solan simti înca o data suflul ch'i patruns în tot ceea ce adaugase, asimilându-l pe cel surprins într-o masura mai mica de Wing. Multumit, iesi din peisajul construit si se regasi pe suprafata tablei imense, alaturi de piesele înalte. Micsora scara la care i se înfatisa jocul si cerceta situatia în care se afla.

Wing fusese izolat în centru. Cucerise, în sfârsit, colturile, iar piesele lui Wing, majoritatea lor, se aflau în atari, cu o singura libertate. Nu trebuia însa sa-l subaprecieze. Undeva, în peisajele sale, Wing continua sa picteze.

— Asculta, striga.

Nimic.

M-a urmarit, oare, Wing?

— Pasez.

Astepta.

— Wing?

Cauta înca o data printre liniile caroiajului. Daca si adversarul sau ar fi pasat, partida s-ar fi încheiat cu victoria sa, iar chinezul ar fi pierdut la un scor destul de bun pentru el, pentru o confruntare cu un magistru. Poate ca doar asta dorise.

— Pasez, repeta.

O explozie violenta în spate îl facu sa se rostogoleasca în aer, deasupra tablei. Reusi sa se echilibreze si încerca sa afle ce se întâmplase. Se încrunta. Wing atacase, îl lovise brutal printr-un plonjon nebunesc în mijlocul unui grup de piese proprii. Da, — — Încercase un oki.

Acum, granita unuia dintre teritoriile sale ameninta sa se destrame.

Marcus se opri, încruntându-se.

Nu a vrut sa paseze. Pâna unde vrea sa mearga?

Înghiti în sec. îsi închipui publicul de dincolo de cupola hipnotica, asteptându-i înfrigurati replica. Trebuia sa joace. închise ochii, concentrându-se. Aduna în sine înca o data spiritul ch'i, noul spirit ch'i, de acceptare a ideilor pe care Wing le înscria în peisajele sale. Lansa curentul acumulat în faptura sa spre piesele de dedesubt.

Nu era un duel, un de-giri sau un nozoki, nu era nici un atac din cele cunoscute. Era o integrare totala. Acceptare.

Solan astepta.

O clipa mai târziu, tabla exploda. Piesele se descompusera în flori, raspândira nuante infinite, ca într-un curcubeu, se topira în sunete vii ce cuprinsera spatiul din jurul sau. Liniile tablei se desprinsera si închipuira un dans fantastic ca apoi, dupa un timp nedefinit, lumea sa se refaca, piesele sa se aseze înca o data, cuminti, pe caroiajul refacut.

Am câstigat, gândi magistrul.

— Wing?

Sunt magister memoria.

Cupola se deschise. Strigatele ascutite ale celor din sala navalira asupra sa, zapacindu-l. Jocul disparuse ca un balon de sapun. Era din nou în arena.

O mâna îl batu pe umar. Sebastiana.

— Felicitari.

Wing?

Xavier se apropie, urmat de Lantar. Senatorul îl privea într-un fel ciudat. Din dreapta se îndrepta spre el suita lui Zhou Chang.

— Ai facut o partida excelenta, Solan.

Zâmbetul lui Xavier.

Ce se întâmpla cu mine?

Cazu în genunchi, în timp ce bulele de informare se adunau deasupra sa. Câtiva curieri îl privira cu ochii lor mari, lipsiti de expresie. îsi acoperi fata cu palmele. Tremura.

Câteva strigate.

Wing?

Se ridica si alerga spre locul unde ar fi trebuit sa fie chinezul. Oamenii se dadura la o parte, facându-i loc. în mijloc, într-o balta de sânge, trupul lui Wing. Se apleca. Gura îi era uscata.

— Prindeti imaginea! striga un curier.

— S-a fortat prea tare.

— Da. I-a tâsnit sângele pe nas. Si urechile. Priviti.

Ce-am facut?

— Vino, îi spuse cineva.

Încerca sa-l atinga pe Wing, însa nu îndrazni. Sângele se adunase în pete mari, neregulate, încadrându-i capul. în mod ciudat, pe fata sa era afisat un zâmbet.

— Vino.

Am câstigat.

Îsi ridica privirea. Sebastiana — — Îl astepta rabdatoare.

— Da, zise ragusit.

Evita sa-l priveasca pe Lantar, ce se oprise în fata sa. Voia sa plece.

— Si Wing? îi sopti Sebastianei.

Femeia nu raspunse. Marcus Solan o urma absent, pasind mecanic si evitând sa-i atinga pe cei din jurul sau.

6.
Încerca sa-si limpezeasca gândurile. Se lasa pe spate si privi discurile pictate ale lui Wu Tao. Pe masuta de lânga el se odihnea cutia de lemn în care sferele provocarii înca îsi goneau ideogramele de ceata, amestecându-se în nuante fascinante. închise capacul.

Un timp fusese vizitat de Xavier si de presedintele chinez, de Lantar si de ceilalti demnitari ai statului. Si de curieri, ce înca doreau sa-i smulga declaratii, ori sa-i înregistreze chipul pe pelicula subtire a bilelor lor.

Falsul lor interes. O distractie.

Se ridica si pasi în spate, spre fereastra larga, unde Sebastiana admira privelistea ce se deschidea în fata ei. Femeia se întoarse spre el.

— Wing a murit, spuse Marcus Solan.

A murit.

Evita s-o priveasca. Se sprijini de pervaz.

Sunt magister.

— Am conservat partida în arhive. Peisajul final este extraordinar.

Marcus ridica din umeri. Se gândi la chinez. Wing era singurul care merita sa-i ramâna în amintire. Luptase pâna în ultimul moment.

Magister memoria.

Se îndeparta de fereastra si se îndrepta spre masuta unde caseta provocarii astepta rabdatoare.

— S-o duci în muzeul magistrilor. Pune-o alaturi de sferele primite de Goruba Shih.

— Da, zise Sebastiana, însa nu pleca.

— Mi-a placut Wing.

Solan o privi în sfârsit pe Sebastiana. Femeia îsi schimbase roba albastra cu o rochie simpla, iar parul, pâna atunci strâns în coada si-l lasase sa cada pe umeri. Asa, fara machiaj, arata mult mai bine decât în momentul confruntarii.

Marcus îsi pleca fruntea. Pentru ceilalti, oamenii de dincolo de balustrada arenei, totul fusese o pauza în jocul lor, în propriul lor joc de-a umanitatea. Un moment în care si-au permis sa întrerupa mersul continuu al istoriei si sa asiste la confruntarea altora, ca într-o oglinda. O oglinda strâmba.

Cândva oamenii au dat o lege prin care toti care scriau, pictau ori sculptau, erau investiti cu drepturi de necontestat asupra cartilor, desenelor ori

statuilor lor. Dar legea nu putea detecta valoarea. De aceea s-au creat arhivele. Ajuns magister, vei putea decanta singur toate acestea.

Wing, totusi, a murit.

Plecase atunci pentru a-si primi onorurile si a accepta înca o data laurii campionului. îl parasise pe chinez în arena, scaldat în sânge, cu grupurile de curieri încercând sa smulga trupului rece câteva ultime imagini luate din cele mai imposibile unghiuri.

— Vreau sa ramân singur.

O urmari cum se apropia de usa.

— Sebastiana...

Usa deja se vaporizase. Femeia se rasuci spre el.

Solan înghiti cu greu.

— As vrea sa-ti spun ceva. Noi... Eu...

— Da? zise ea.

Sebastiana facu un pas înspre el. Se opri.

— Vreau sa-ti spun ca de mult...

O privi. Ochii ei. O expresie ciudata. Cunoscuta. Un zâmbet straniu.

Clipi. încerca sa-si întoarca fata în alta parte, însa nu reusi. Sebastiana astepta în continuare.

Ceva nu merge. Sebastiana. Sebastiana?

Pleca din nou înspre fereastra, încercând sa-si mentina respiratia în ritmul normal. îsi introduse mâinile în buzunare.

— Poti sa pleci, sopti.

Un bilet. Gasi o hârtie în buzunar. Pipai suprafata neteda a hârtiei. împaturita. îi fu frica sa o scoata. Sa citeasca. Pe el putea fi o semnatura.

— Ai vrea sa... începu ea.

— Nu! striga Marcus Solan.

Oare când pierduse?

Înghiti în sec si privi norii ce se alergau pe cer. Se sprijini cu mâinile de pervaz si lasa biletul sa-i scape în bataia vântului. Un timp urmari hârtia fluturând în caderea ei, apoi, nesigur, facu o spirala prin aer cu bratele.

Nu mai era Sebastiana în spatele sau. Nu mai era nimeni. Existau doar el si lumea, pustie. Urmari aburul norilor jucându-se în forme abstracte.

Mâine urma sa citeasca un Dickens. Sa admire un Van Gogh.

Sau sa picteze. Sa-si picteze lumea.

— Sfârsit